

Warszawa, 21 marca 2025 r.

WRD.5133.1.10.2025.MW

ZAWIADOMIENIE

Działając na podstawie § 15 ust. 1 i 4 Rozporządzenia Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 26 maja 2011 r. w sprawie prowadzenia rejestru zabytków, krajowej, wojewódzkiej i gminnej ewidencji zabytków oraz krajowego wykazu zabytków skradzionych lub wywiezionych za granicę niezgodnie z prawem (Dz.U. 2011 nr 113 poz. 661, ze zm.) w zw. z art. 22 ust. 2 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2024 r., poz. 1292)

- zawiadamiam o włączeniu karty ewidencyjnej **kamienicy Weissa i Rosenweinów** przy ul. Bartoszewicza 1A w Warszawie, działka ew. nr 81, 80 ob. 5-04-05, do wojewódzkiej ewidencji zabytków.

W ramach rozpoznania wartości zabytkowych obiektu MWKZ dokonał jego oględzin, kwerendy archiwalnej oraz analizy stanu zachowania. Budynek przy ul. Bartoszewicza 1A został wybudowany w latach 1936-1937, według projektu arch. Lucjana Korngolda, dla Markusa Weissa, Chuny-Szyji vel Seweryna i Uszera vel Zygmunta Rosenweinów. Do mieszkańców kamienicy należała m.in. lwowska aktorka Janina Romanówna, zatrudniona przez Juliusza Osterwę w Teatrze Narodowym (1924), oraz Antoni Buszek, właściciel fabryki środków chemicznych, farb artystycznych i kremu do obuwia „An Bu”, a także propagator sztuki batiku. W czasie II wojny światowej budynek został uszkodzony. Częściowemu wypaleniu uległy górne kondygnacje, stropy i pokrycie dachowe. Pociski uszkodziły również elewację frontową i główne wejście.

Budynek przy ul. Bartoszewicza 1A jest dwuskrzydłowy z elewacją frontową (północno-wschodnią) na łuku, o konstrukcji szkieletowej z wypełnieniem z cegły, podpiwniczony, 8-kondygnacyjny, z użytkowym poddaszem, o dachu dwuspadowym krytym papą. Elewacje otrzymały uproszczony detal architektoniczny w postaci gzymsów i strefy cokołowej z klinkieru. Stolarka drzwiowa jest stalowa, z dekoracją geometryczną, okna w większości wymienione na PCW – czteroskrzydłowe, trójskrzydłowe i dwuskrzydłowe (od podwórza).

Elewacja frontowa jest 9-osiowa, z płytkim 7-osiowym wykuszem powyżej 2 kondygnacji w środkowej części budynku, z loggiami w skrajnych osiach. W 1 i 9 osi oraz poniżej wykuszu elewację opracowano tynkiem z dekoracją imitującą okładzinę z płyt kamiennych. Wejście główne znajduje się w 5 osi, zaakcentowane zostało uproszczonym portalem z kamienną okładziną, w 9 osi przejazd bramny. Okna suterenu zabezpieczono kratami. Elewacja podwórzowa jest 9-osiowa, składa się z dwóch 3-osiowych skrzydeł, które zbiegają się ku usytuowanemu na osi ryzalitowi klatki schodowej. W 2 i 8 osi znajdują się balkony. Ściany szczytowe budynku przylegają do sąsiedniej zabudowy.

Wzniesiony w latach 1936-1937, zaprojektowany przez arch. Lucjana Korngolda, budynek posiada znaczne wartości historyczne. Swoją skalą i charakterem zabudowy oraz strukturą społeczną jej mieszkańców dokumentuje rozwój budownictwa w nurcie luksusowego funkcjonalizmu na terenie dzielnicy Śródmieście oraz strukturę społeczną miasta. Nośnikiem wartości artystycznych jest bryła

budynku oraz jej opracowanie. Założoną na łuku elewację frontową zaakcentowano poprzez wprowadzenie płytkiego wykusza, przełamującego monotonię bryły. Kontrastowane zestawienie horyzontalnego pasa dolnych kondygnacji i wertykalnych cofniętych w stosunku do wykusza skrajnych osi przełamuje wprowadzenie boniowania o prostokątnych polach. Ponadto przedmiotowy budynek jest nośnikiem wartości naukowych, które wynikają z jego warstwy materialnej, m.in. technologii wykonania, użytych materiałów oraz rozwiązań technicznych, a także zachowanej autentycznej formy.

Na podstawie art. 22 ust. 2 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, wojewódzki konserwator zabytków prowadzi wojewódzką ewidencję zabytków w formie kart ewidencyjnych zabytków znajdujących się na terenie województwa, a zgodnie z art. 22 pkt. 4 i 5 tejże ustawy, w gminnej ewidencji zabytków (prowadzonej przez organy samorządu terytorialnego w formie kart adresowych zabytków nieruchomości z terenu gminy) powinny być ujęte zabytki nieruchome: wpisane do rejestru zabytków, znajdujące się w wojewódzkiej ewidencji oraz inne zabytki wyznaczone przez wójta/burmistrza/prezydenta miasta w porozumieniu z wojewódzkim konserwatorem zabytków.

Zgodnie z art. 39 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. 2024 poz. 725), w stosunku do obiektów budowlanych oraz obszarów niewpisanych do rejestru zabytków, a ujętych w gminnej ewidencji zabytków, pozwolenie na budowę lub rozbiórkę obiektu budowlanego wydaje właściwy organ w uzgodnieniu z wojewódzkim/samorządowym konserwatorem zabytków. Artykuł 7 pkt. 4 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami uwzględnia również ochronę dla zabytku nieruchomego figurującego w gminnej ewidencji zabytków poprzez ustalenie ochrony w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego albo w decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, decyzji o warunkach zabudowy oraz decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej (linii kolejowej/ lotniska użytku publicznego).

Natomiast zgodnie z § 15 ust. 1 ww. rozporządzenia o zamiarze włączenia karty ewidencyjnej zabytku do wojewódzkiej ewidencji zabytków, o włączeniu tej karty, sporządzeniu nowej karty ewidencyjnej zabytku, o zamiarze wyłączenia karty ewidencyjnej zabytku z wojewódzkiej ewidencji zabytków lub o wyłączeniu tej karty wojewódzki konserwator zabytków zawiadamia niezwłocznie właściciela lub posiadacza zabytku albo nieruchomości lub rzeczy ruchomej, która przestała być zabytkiem.

MAZOWIECKI WOJEWÓDZKI

KONSERWATOR ZABYTKÓW

/-/

Marcin Dawidowicz

/podpisano elektronicznie/

Załączniki:

1. Karta ewidencyjna (opr. D. Mikosz, 2019)

Otrzymują:

1. Miasto st. Warszawa, pl. Bankowy 3/5, 00-950 Warszawa

2. Narodowy Instytut Dziedzictwa, ul. Kopernika 36/40, 00-924 Warszawa

3. Aa (WRD MW)

Do wiadomości:

1. Urząd Dzielnicy Śródmieście, ul. Nowogrodzka 43, 00-691 Warszawa
2. Biuro Stołecznego Konserwatora Zabytków Urzędu m. st. Warszawy, ul. Nowy Świat 18/20, 00-373 Warszawa

Kwalifikowany podpis elektroniczny ma skutek równoważny podpisowi własnoręcznemu (art. 25 ust. 2 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym oraz uchylające dyrektywę 1999/93/WE).

Niniejszy wydruk pisma, na podstawie art. 39³ kodeksu postępowania administracyjnego, nie wymaga podpisu odręcznego. Pismo zostało wydane w formie dokumentu elektronicznego przy wykorzystaniu systemu teleinformatycznego i podpisane kwalifikowanym podpisem elektronicznym. Wydruk pisma stanowi dowód tego, co zostało stwierdzone w piśmie wydanym w formie dokumentu elektronicznego. Imię i nazwisko oraz stanowisko służbowe osoby, która pismo podpisała, a także identyfikator pisma nadawany przez system teleinformatyczny, za pomocą którego pismo zostało wydane – w załączeniu.